

РЕШЕНИЕ

№ 33960

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева
Мариета Райкова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **6100** по описа за **2025** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 72, ал.4 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по касационна жалба с вх. № 176704 от 21.05.2025 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от А. Н. Н. от [населено място] чрез адв. М. от САК, с пълномощно пред първата инстанция за представителство във всички съдебни инстанции, срещу Решение № 1752/13-05.2025г. на СРС по адм.н.д. 13796/2024г. по описа на СР с което е отхвърлена жалбата на касатора срещу Заповед за задържане на лице № 228зз1173/08.098.2024г., издадена от младши инспектор М. Г. Ц., на длъжност старши полицаи в група „Охрана на общественния ред към сектор Охранителна полиция на 04 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, с която с която А. Н. Н. е задържан за срок до 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР във връзка с чл.354а НК, в помещение за временно задържане на 04 РУ - СДВР на дата 08.09.2024г. в 22:20ч.

С касационната жалба се иска да бъде отменено обжалваното решение, а при условията на евентуалност, след отмяната да бъде върнато на друг състав на съда. Счита допуснато неправилно приложение на чл.71, ал.1, т.1 ЗМВР, според която разпоредба полицейските органи имат правомощия да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Излага съображения, че такива данни не са установени, за първи път такива данни имало в показанията на С. С. след задържането. Съдът приел с решението, че задържането на С. за да се съберат данни за престъпна дейност на Н.. Във втора касационна жалба адв. М. твърди, че от мотивите на

съдебното решение ставало ясно, че съдебният състав бил предубеден, счита решението за постановено от незаконен състав, не се отвел. Наличието на предубеденост се извличало от тълкуването на фактите, установени по делото и следващите се от тях правни изводи на СРС, предубедеността била видна от явното negliжиране на европейските стандарти за законно лишаване от право на придвижване и приемането за законосъобразен полицейски произвол, какъвто представлявала процесната заповед за задържане. Съдът не се е съобразил със следните обстоятелства: не съществувала опасност Н. да се укрие, същият бил лице с установена самоличност и регистриран адрес, постоянна работа и с установени в страната фактически връзки, където същият е съсредоточил своите жизнени и икономически интереси. Органите на МВР не били възпрепятствани да събират доказателства, Н. не бил издирван от държавните власти, не е предупреждавал свидетели, нито комуникирал с такива, нито укривал доказателства. Касаторът не е взел участие в съдебното заседание, в касационната жалба не се съдържат доказателствени искания.

Ответникът по касационната жалба – младши инспектор М. Г. Ц., на длъжност старши полицай в група „Охрана на обществения ред към сектор Охранителна полиция на 04 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, също не е взел участие в съдебното производство по делото, не е депозирал писмен отговор.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура - Р., представи заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното Решение № 1752/13.05.2025г., постановено по адм. д. 13796/2024 г. на СРС е оставена без уважение жалбата на касатора А. Н. Н. срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 228зз - 1173/ 08.09.2024г., издадена от полицейски орган при 04 РУ - СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, и във връзка с чл.354а НК на А. Н. Н. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "Задържане за срок до 24 часа" в помещение за временно задържане на 04 РУ – СДВР.

До издаване на заповедта за задържане се е стигнало, след като на 08.09.2024г. около 22ч., издателят на заповедта М. Ц. и негов колега от "Охранителна полиция" били изпратени по сигнал за скандал в района на бл. 22 на бул. Г. Д. в [населено място], на място установили двама мъже касаторът Н. и С. С., а след установяване на самоличността им и служебна справка установили, че касаторът Н. е осъждан за разпространение на наркотични вещества, а докато извършвали проверка по данните за подадения сигнал, забелязали на около метър от двамата мъже захвърлен полиетиленов плик с бяло прахообразно вещество, за който и двамата- С. и касаторът Н. отрекли да е техен. На място били извикани и други служители за оглед на местопроизшествието, след извършени процесуално-следствени действия било образувано досъдебно производство № 1930/2024г. по описа на 04 РУ касаторът Н. и С. били отведени в сградата на 04 РУ - МВР, където ответникът Ц. издал заповедта за задържане на касатора А. Н. Н., в която изрично посочил правни основания по "чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР във връзка с чл.354а от НК - притежание на НВ". По делото пред СРС са приобщени писмените доказателства както по наложената ПАМ така и по досъдебното производство.

За да постанови обжалваното решение СРС е кредитирал изцяло писмените доказателства като е приел, че от материалите по досъдебното производство се установява изцяло причината за

задържането на касатора. Формиран е извод, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на изискванията за писмена форма и съдържание, изложени са относими съображения защо приема материална законосъобразност на заповедта - съответствието ѝ с посочените правни основания - чл. 72, ал.1, т.1 ЗМВР ивр. чл. 354а НПК. Съдът е обсъдил и разграничил - в съответствие с трайната съдебна практика понятията "данни за извършване на престъпление" по ЗМВР и "достатъчно данни" по смисъла на чл.207 НПК. Правилно е приетото, че при задържане по ЗМВР не се поставя изискване вината да е неосъзнато доказана по предвидения в НПК ред и правилно съдът е обосновал тези си изводи с даденото тълкуване на Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи - по чл. 5 по делото П. и П. срещу България. относно "обосновано подозрение за извършено престъпление". В случая е безспорно, че полицейските органи са задържали и двете лица, установени в близост до мястото на плика с наркотичното вещество по подозрение за престъпление по чл.354а НК, - свързано с притежание на такива вещества.

Доводите в касационната жалба за обратното - претендираното, че следвало да има данни за извършено престъпление за да бъде задържан касаторът са необосновани и неотнесими към заповед за задържане на лице на правно основание по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР. В оспорената заповед не се съдържа обсъденото в касационната жалба равно основание - по чл.71 ЗМВР, предвид на което като неотнесимо към казуса не следва да бъде обсъждано.

Споделя се и доводът в оспореното решение, че фактически основания за задържането на касатора могат да бъдат изведени и от извършените последващи действия по досъдебното производство - обиски и претърсване, експертиза и другите, всички относими към подозрението за извършване на престъпление по чл. 354а НК. Заповедта за задържане не противоречи на целта на закона – да се попречи на заподозрения в извършване на престъпление по чл. 354а НК да се укрие и да се осуети наказателно преследване, както и в нарушение на принципа на чл. 6, ал.2 АПК за съразмерност.

В заключение, правилни са изводите на СРС, че оспорената пред него заповед е издадена в съответствие с материалноправната норма на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, посочена в същата. Съгласно посочената разпоредба, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За прилагането на тази принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Задържането е за срок не по-дълъг от 24 часа и представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, целяща да предотврати възможността на лицето да извърши престъпление или да се укрие. За да се приложи тази норма е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, както и данни това престъпление да е извършено именно от задържаното лице.

Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по чл. 72 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен с него, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. В случая от събраните по делото доказателства по несъмнен начин са съществували достатъчно данни за възможна съпричастност към престъпление на касатора - в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, посочен е и конкретен текст от НК, поради което заповедта е издадена в съответствие с материалния закон и

преценката по този въпрос на СРС се споделя от касационната инстанция.

Настоящият касационен състав споделя изводите на СРС, че заповедта за задържане е издадена в съответствие с целта на закона и принципа на чл.6, ал.2 АПК за съразмерност. Всяко съмнение за това, че уличеното лице може да препятства или затрудни разследването, както и че може да извърши престъпление също оправдава налагането на мярката, в оперативната самостоятелност на полицейските органи е да преценят дали са налице основания да се смята, че би могло да извърши друго престъпление. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед на обществения интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невинност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл. 5, § 1, б. с) от Конвенцията, съотнесени към настоящия случай, водят до извод, че за задържането на жалбоподателя са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществения интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода. Предвид изложеното решението е правилно - постановено при правилно приложение на закона и следва да бъде оставено в сила.

Процесуално недопустимо е да бъдат обсъждани основания за отвод на състава на съда, направени за пръв път с допълнение към касационната жалба. Освен това посочените причини за предубедеността на съда са свързани с преценката на доказателствата и приложението на закона от съдебния състав, постановил обжалваното решение. По същество доводите касаят правилното приложение на материалния закон, за което касационната инстанция следи служебно, съгласно чл. 218, ал.2 АПК и се произнася по този въпрос със съдебното решение.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд – София град, XXVI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение с рег. № 1752/13.05.2025г., постановено по адм.н. д. 20241110213796 по описа за 2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: